

Věc C-197/24 [Ši'arský]ⁱ

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

12. března 2024

Předkládající soud:

Městský soud Bratislava IV (Slovensko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

13. února 2024

Žalobce:

AK

Žalovaný:

RU

PRACOVNÍ DOKUMENT

ⁱ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

[omissis]

[omissis] [číslo věci]

U S N E S E N Í

Městský soud Bratislava IV (Městský soud Bratislava IV) ve sporu **žalobkyně: AK**, proti **žalovanému: RU**, [omissis] [údaje o advokátovi], o **zaplacení 3 250 eur s příslušenstvím**,

r o z h o d l t a k t o:

Soud **přerušuje** řízení a **pokládá** Soudnímu dvoru Evropské unie tyto předběžné otázky:

- 1) Musí být čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 2 body 1 a 3 a čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích, v platném znění, vykládán v tom smyslu, že se považuje (i) za „podnik“ i fyzická osoba, která v takovém případě, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, využije právních služeb advokáta směřujících k založení obchodní společnosti, jejímž se má stát jednatelem a jedním ze dvou zakladatelů a společníků, a (ii) za „obchodní transakci“ transakce, která v takovém případě, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, vede k poskytnutí služeb advokáta takové fyzické osobě směřujících k založení obchodní společnosti?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku, musí být pojem „spotřebitel“ použitý v čl. 2 písm. b) směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách, v platném znění, ve spojení s článkem 8 této směrnice, vykládán v tom smyslu, že v takovém případě, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, zahrnuje i fyzickou osobu, proti níž se uplatňuje pohledávka ze smlouvy o poskytování právních služeb, pokud jejím předmětem byly služby směřující k založení obchodní společnosti a žalovaný měl být jejím jednatelem a jedním ze dvou zakladatelů a společníků?

O d ů v o d n ě n í

- 1 U Městského soudu Bratislava IV probíhá [omissis] [číslo věci] spor mezi žalobkyní a žalovaným o zaplacení částky 3 250 eur s příslušenstvím. Příslušenství je tvořeno (i) úrokem z prodlení ve výši 10,5 % ročně z částky 3 250 eur od 18. ledna 2023 do zaplacení a (ii) paušální náhradou nákladů spojených s uplatněním pohledávky.
- 2 Po zkoumání věci dospěl předkládající soud k závěru, že je potřeba předložit Soudnímu dvoru předběžné otázky uvedené ve výroku tohoto usnesení. Předběžné

otázky předkládá soud po kontradiktorní výměně názorů stran. [omissis]
[informace o průběhu řízení]

I. Stručné shrnutí předmětu sporu a shrnutí skutkového stavu

- 3 Předmětem sporu je zaplacení odměny za poskytnuté právní služby. Žalobkyně je obchodní společností, která poskytuje právní služby. Žalovaný je fyzickou osobou. Na žalobkyni byla postoupena žalovaná pohledávka ve výši 3 250 eur s příslušenstvím. Původní věřitelkou pohledávky je současná jednatelka žalobkyně, která je advokátkou. Pohledávku postoupila z důvodu změny způsobu výkonu advokacie. Původně vykonávala advokacii samostatně, v současnosti ji vykonává jako společnice společnosti s ručením omezeným. Proto předkládající soud původní žalobkyni a současnou žalobkyni označuje v textu tohoto usnesení promiskue pouze jako žalobkyni bez rozlišení.
- 4 Žalobkyně v žalobě tvrdí, že jí na přelomu měsíců březen a duben 2022 kontaktoval žalovaný a projevil zájem o právní služby. Měl zájem založit společnost s ručením omezeným podle slovenského práva a měl se stát jedním ze dvou zakladatelů a společníků. Měl se rovněž stát jejím jednatelem. V návaznosti na to došlo k uzavření ústní příkazní smlouvy a žalobkyně se zavázala poskytnout žalovanému právní služby za dohodnutou odměnu v paušální výši. Žalobkyně vyhotovila návrh společenské smlouvy a další dokumentaci, kterou zaslala žalovanému. V rámci poskytnutého poradenství posuzovala i několik otázek týkajících se založení společnosti a personální účasti budoucích zakladatelů. Vedle žalovaného jím měla být i zahraniční osoba. Žalobkyně vyúčtovala žalovanému poskytnuté služby fakturou znějící na částku 3 250 eur, kterou žalovaný v den splatnosti 17. ledna 2023 neuhradil. Podle žalobkyně se jedná o obchodní spor a žalovaný není spotřebitelem. Nároky, které si žalobkyně uplatňuje, jsou obchodněprávní povahy.
- 5 Žalovaný naproti tomu tvrdí, že žádnou smlouvu o poskytování právních služeb se žalobkyní neuzavřel. Nedošlo ani k dohodě o odměně za služby. Žalobkyně žalovanému službu založení obchodní společnosti neposkytla a žalovaný jako odběratel od žalobkyně žádnou službu nepřijal. Tvrdí, že žalobkyně mu společenskou smlouvu a související dokumentaci poslala bez vyzvání. Žalovaný tvrdí, že je v postavení spotřebitele a vztah stran se neřídí pravidly obchodního práva.

II. Znění vnitrostátních právních předpisů a dotčené unijní právo

- 6 V této části uvádí předkládající soud relevantní vnitrostátní právní úpravu vztahující se na danou věc. Současně předkládající soud uvádí i relevantní unijní právo.

(a) Vnitrostátní právní úprava

- 7 Ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (zákon č. 513/1991 Zb., obchodní zákoník) stanoví:

„Podnikatelem podle tohoto zákona je: a) osoba zapsaná v obchodním rejstříku [...]“.

- 8 Ustanovení § 57 odst. 1 obchodního zákoníku, ve znění zákona č. 530/2003 Z. z., stanoví:

„Pokud z jiných ustanovení tohoto zákona nevyplývá jinak, zakládá se společnost společenskou smlouvou podepsanou všemi zakladateli. Pravost podpisů zakladatelů musí být úředně ověřena.“

- 9 Ustanovení § 62 odst. 1 obchodního zákoníku stanoví:

„Společnost vzniká dnem, ke kterému byla zapsána do obchodního rejstříku. [...]“

- 10 Ustanovení § 369c obchodního zákoníku, ve znění zákona č. 9/2013 Z. z., stanoví:

„(1) Prodlením dlužníka vzniká věřiteli vedle nároků podle § 369, 369a a 369b i právo na paušální náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky, a to bez nutnosti zvláštního upozornění. Výši paušální náhrady nákladů spojených s uplatněním pohledávky stanoví vláda Slovenské republiky nařízením.

(2) Ustanovení odstavce 1 se nepoužije, pokud závazek vznikl ze spotřebitelské smlouvy a dlužníkem je spotřebitel.“

- 11 Ustanovení § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (zákon č. 40/1964 Zb., občanský zákoník), ve znění zákona č. 568/2007 Z. z., stanoví:

„(1) Spotřebitelskou smlouvou je každá smlouva bez ohledu na právní formu, kterou uzavírá poskytovatel se spotřebitelem.

(2) Ustanovení o spotřebitelských smlouvách, jakož i všechna ostatní ustanovení upravující právní vztahy, jejichž účastníkem je spotřebitel, se použijí vždy, když je to ku prospěchu smluvní strany, která je spotřebitelem. Odlišná smluvní ujednání nebo dohody, jejichž obsahem nebo účelem je obcházení tohoto ustanovení, jsou neplatné. Na všechny právní vztahy, jejichž účastníkem je spotřebitel, se vždy přednostně použijí ustanovení občanského zákoníku, i když by se jinak měly použít normy obchodního práva.

(3) Poskytovatel je osoba, která při uzavírání a plnění spotřebitelské smlouvy jedná v rámci předmětu své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti.

(4) Spotřebitel je fyzická osoba, která při uzavírání a plnění spotřebitelské smlouvy nejedná v rámci předmětu své obchodní činnosti nebo jiné podnikatelské činnosti.“

- 12 Ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) [zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o změně a doplnění zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenském podnikání (živnostenský zákon)], ve znění pozdějších předpisů ve znění zákona č. 304/2009 Z. z. (dále jen „zákon o advokácii“), stanoví:

„Advokát je povinen v průběhu poskytování právní služby informovat klienta, který je spotřebitelem právní služby, o výši odměny za úkon právní služby ještě před zahájením tohoto úkonu, jinak mu odměna nepřísluší. [...]“.

(b) Unijní právo

- 13 Článek 1 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7/EU ze dne 16. února 2011 o postupu proti opožděným platbám v obchodních transakcích, v platném znění (dále jen „směrnice 2011/7“), stanoví:

„Tato směrnice se vztahuje na veškeré platby, které jsou úhradou za obchodní transakce.“

- 14 Článek 2 body 1 a 3 směrnice 2011/7 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

1) ‚obchodní transakcí‘ transakce mezi podniky nebo mezi podniky a orgány veřejné moci, která vede k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu;

[...]

3) ‚podnikem‘ jakákoli organizace jiná než orgán veřejné moci, která vykonává nezávislou hospodářskou nebo odbornou činnost, i když je tato činnost prováděna jedinou osobou“.

- 15 Článek 6 odst. 1 směrnice 2011/7 stanoví:

„Členské státy zajistí, že v případech, kdy má být v obchodních transakcích podle článku 3 nebo 4 zaplacen úrok z prodlení, má věřitel nárok obdržet od dlužníka alespoň pevnou částku ve výši 40 EUR.“

- 16 Článek 1 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách, v platném znění (dále jen „směrnice 93/13“), stanoví:

„Účelem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy členských států týkající se zneužívajících ujednání ve smlouvách uzavíraných mezi prodávajícím zboží nebo poskytovatelem služeb a spotřebitelem.“

17 Článek 2 písm. b) směrnice 93/13 stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

„spotřebitelem“ fyzická osoba, která ve smlouvách, na které se vztahuje tato směrnice, jedná pro účely, které nespadají do rámce její obchodní nebo výrobní činnosti nebo povolání“.

18 Článek 8 směrnice 93/13 stanoví:

„Členské státy mohou přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná se Smlouvou v oblasti působnosti této směrnice, aby zajistily nejvyšší stupeň ochrany spotřebitele.“

19 Ve dvanáctém bodě odůvodnění směrnice 93/13 je uvedeno:

„vzhledem k tomu, že však za daného stavu věci vnitrostátní právní předpisy umožňují, aby se uvažovalo pouze o částečné harmonizaci; že zejména tato směrnice se vztahuje pouze na smluvní podmínky, které nebyly sjednány individuálně; že členským státům by měla být ponechána možnost, aby s náležitým ohledem na Smlouvu [o EHS] zajistily spotřebitelům vyšší úroveň ochrany prostřednictvím přísnějších vnitrostátních ustanovení, než jsou ustanovení této směrnice“.

III. Důvody pro předložení předběžných otázek

20 Zdejší soud předkládá Soudnímu dvoru předběžné otázky z následujících důvodů.

(a) K první otázce

21 Žalobkyně se domáhá zaplacení paušální náhrady nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 40 eur podle § 369c odst. 1 obchodního zákoníku. V případě § 369c odst. 1 obchodního zákoníku se jedná o provedení čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7.

22 Podle Soudního dvora jsou veškeré orgány členského státu při uplatňování vnitrostátního práva povinny vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu směrnic Společenství, aby tak dosáhly výsledku jimi zamýšleného (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 5. července 2007, Hans Markus Kofoed, C-321/05, EU:C:2007:408, bod 45). Této úlohy si je vědom i předkládající soud.

23 Proto i předkládající soud musí vnitrostátní ustanovení § 369c odst. 1 obchodního zákoníku vykládat tak, aby bylo dosaženo výsledku zamýšleného čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7.

- 24 Soudní dvůr k pojmu „obchodní transakce“ uvedl, že aby transakce mohla být kvalifikována jako „obchodní transakce“ ve smyslu uvedeného ustanovení, musí splňovat dvě podmínky. Tato transakce musí být zaprvé uskutečněna buď mezi podniky, nebo mezi podniky a orgány veřejné moci. Zadruhé musí vést k dodání zboží nebo poskytnutí služeb za úplatu (rozsudek ze dne 20. října 2022, BFF Finance Iberia SAU, C-585/20, EU:C:2022:806, bod 22 a citovaná judikatura).
- 25 Účelem čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 je podle bodu 19 jejího odůvodnění odrazovat od opožděných plateb a dosáhnout toho, aby věřitelé získali spravedlivou náhradu nákladů spojených s vymáháním, které jim vznikly v důsledku opožděné platby. Směrnice se však podle čl. 1 odst. 2 vztahuje pouze na veškeré platby, které jsou úhradou za obchodní transakce. Obchodní transakcí podle čl. 2 bodu 1 směrnice 2011/7 jsou transakce mezi podniky. Vymezení pojmu „podnik“ v čl. 2 bodu 3 směrnice 2011/7 předpokládá, že organizace jiná než orgán veřejné moci (v tomto případě se o orgán veřejné moci nejedná) vykonává nezávislou hospodářskou nebo odbornou činnost.
- 26 Podle žalobkyně je žalobkyně věřitelem, o kterém se hovoří právě v § 369c odst. 1 obchodního zákoníku a který má právo na paušální náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky. Zdejšímu soudu však není zřejmé, zda toto vnitrostátní ustanovení může vykládat z hlediska účelu čl. 6 odst. 1 směrnice 2011/7 ve spojení s jejím čl. 1 odst. 1 a čl. 2 body 1 a 3 tak, že pod pojem „podnik“ lze zahrnout i fyzickou osobu, která využije právní služby advokáta směřující k založení obchodní společnosti, pokud se pouze má stát jedním z jejích dvou zakladatelů a společníků a jednatelem této společnosti. Jinými slovy, předkládající soud chce zjistit, zda v případě, že taková fyzická osoba využije právních služeb směřujících k založení obchodní společnosti, je spotřebitelem (s tím souvisí druhá otázka), anebo ji lze považovat za „podnik“ ve smyslu čl. 2 bodu 3 směrnice 2011/7.
- 27 Podle vnitrostátní úpravy § 57 odst. 1 obchodního zákoníku se společnost s ručením omezeným, což byl případ, o který se jedná v dané věci, zakládá v případě dvou zakladatelů společenskou smlouvou, kterou podepíší všichni zakladatelé. Uzavření společenské smlouvy představuje první krok, kterým je sice společnost založena, ale ještě nevznikla jako právní subjekt. Druhým krokem je, že společnost vznikne a stane se právnickou osobou podle § 62 odst. 1 obchodního zákoníku a to nastane až zápisem do obchodního rejstříku. Tímto zápisem se podle § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku stane takovýto subjekt současně podnikatelem pro účely tohoto zákona a současně i pro účely posouzení důvodnosti nároku podle § 369c odst. 1 obchodního zákoníku.
- 28 Je však logické, že těmito dvěma krokům předchází to, že musí být fakticky vyhotovena společenská smlouva a další související dokumenty (např. podpisový vzor budoucího jednatele společnosti, různá prohlášení zakladatelů, která předpokládá vnitrostátní právní úprava). V době, kdy se tak děje, zakladatelé a budoucí společníci sice formálně nejsou podnikateli podle vnitrostátního práva, ale předkládající soud má pochybnosti, zda již v této fázi zakládání společnosti

nespadají pod pojem „podnik“ podle čl. 2 bodu 3 směrnice 2011/7 a zda příprava takovéto korporátní dokumentace v rámci právních služeb poskytovaných advokátem zakladateli takové společnosti spadá pod pojem „obchodní transakce“ podle čl. 2 bodu 1 směrnice 2011/7 ve smyslu vyjádřeném Soudním dvorem (výše zmíněný rozsudek ze dne 20. října 2022, BFF Finance Iberia SAU, C-585/20, EU:C:2022:806, bod 22).

- 29 Předkládající soud při těchto úvahách vychází ze dvou závěrů Soudního dvora.
- 30 Prvním je, že pokud jde o znění čl. 2 bodu 1 směrnice 2011/7, použití výrazu „transakce“ ukazuje, že pojem „obchodní transakce“ musí být chápán široce, a tudíž se nutně neshoduje s pojmem „smlouva“. Restriktivní výklad pojmu „obchodní transakce“ rovněž není namístě (v tomto smyslu rozsudek ze dne 1. prosince 2022, [X] sp. z o.o., sp.k, C-419/21, EU:C:2022:948, body 22 a 25).
- 31 Druhým je, že Soudní dvůr ke vztahu mezi společností a jejím jednatelem uvedl, že tento vztah není mimo jakoukoliv činnost nebo účel profesionální nebo podnikatelské povahy a nezávisle na nich, pokud má tato fyzická osoba s uvedenou společností úzké profesionální nebo podnikatelské vazby, například ve formě jednatelství nebo většinového podílu na společnosti. Pouhá okolnost, že směnečný rukojmí je fyzickou osobou, nestačí k tomu, aby založila jeho postavení spotřebitele (v tomto smyslu rozsudek ze dne 14. března 2013, Česká spořitelna, C-419/11, EU:C:2013:165, body 37 a 38).
- 32 Tyto dva závěry Soudního dvora svědčí podle předkládajícího soudu ve prospěch kladné odpovědi na první otázku. Avšak odlišnost – a ta právě vede předkládající soud k pochybnostem – spočívá v tom, že ve zmíněné věci Česká spořitelna šlo o spor mezi fyzickou osobou a existující společností. Ta existovala v právním smyslu jako právnická osoba a nejednalo se ještě o pouhý non-subjekt (jako je tomu v dané věci), který ani nemusel být založen a ani nemusel vzniknout.
- 33 Zdejšímu soudu je známo rozhodnutí Soudního dvora ze dne 3. července 1997. Soudní dvůr v něm uvedl, že smlouvy uzavřené za účelem uspokojení vlastních potřeb jednotlivce v oblasti soukromé spotřeby spadají pod ustanovení, jejichž účelem je ochrana spotřebitele jako strany, která se považuje za ekonomicky slabší. Zvláštní ochrana, kterou mají tato ustanovení poskytovat, není opodstatněná v případě smluv uzavřených za účelem obchodní nebo profesní činnosti, i když je tato činnost plánována pouze do budoucna, neboť skutečnost, že činnost má povahu budoucí činnosti, ji nezabývá jejího obchodního nebo profesního charakteru (srov. rozsudek ze dne 3. července 1997, Benincasa, C-269/95, EU:C:1997:337, bod 17).
- 34 Ve věci Benincasa se však rovněž jednalo o jiný případ, což vyvolává u zdejšího soudu pochybnosti, zda lze závěry plynoucí z uvedené věci použít na daný případ. Důvodem je, že pan Benincasa uzavřel [omissis] smlouvu s cílem zřídit a provozovat obchod. Jednalo se sice o budoucí činnost, kterou měl ale vykonávat on sám (srov. rozsudek ze dne 3. července 1997, Benincasa, C-269/95, EU:C:

1997:337, bod 10), a nikoliv právně jiný subjekt, jako je tomu v daném případě, který navíc v době poskytnutí služeb ještě neexistoval a nebyl založen.

- 35 Odstranit uvedené pochybnosti o výkladu čl. 1 odst. 2 ve spojení s čl. 2 body 1 a 3 a čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/7 by zdejšímu soudu pomohlo zodpovězení první otázky. V případě kladné odpovědi na tuto otázku by bylo předkládajícímu soudu zřejmé, že vnitrostátní právo [*omissis*] je třeba vykládat tak, že žalovaný je podnikatelem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. a) obchodního zákoníku a že v případě prokázání ostatních zákonných podmínek má žalobkyně nárok na [*omissis*] paušální náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky podle vnitrostátního § 369c odst. 1 obchodního zákoníku.

(b) Druhá otázka

- 36 Druhá otázka navazuje na první, pokud na tuto otázku bude odpovězeno záporně. V takovém případě chce totiž předkládající soud zjistit, zda žalovaný spadá pod pojem „spotřebitel“ použitý ve směrnici 93/13. Jinými slovy se předkládající soud táže, zda pojem „spotřebitel“ použitý ve směrnici 93/13 zahrnuje i fyzickou osobu, proti níž se uplatňuje pohledávka ze smlouvy o poskytování právních služeb, jestliže předmětem byly právní služby směřující k založení obchodní společnosti a žalovaný měl být jedním z jejích zakladatelů a společníků.
- 37 Druhá otázka se týká výkladu směrnice 93/13, přestože se v dané věci *prima facie* nejedná o otázku zneužívajících ujednání ve spotřebitelské smlouvě. V případě záporné odpovědi na první otázku má pro danou věc význam vyřešit otázku, zda je žalovaný spotřebitelem právě proto, že podle vnitrostátního práva jsou s [*omissis*] takovým posouzením spojeny další právní důsledky. Jedná se především o otázku odměny za právní služby poskytnuté žalobkyní.
- 38 Pojem „spotřebitel“ obsažený ve vnitrostátním ustanovení § 52 odst. 4 občanského zákoníku je provedením pojmu, který je definován v čl. 2 písm. b) směrnice 93/13, a právě z tohoto důvodu je výklad tohoto pojmu pro toto řízení právně relevantní. V případě, že žalovaný nebude spadat pod pojem „podnik“ podle směrnice 2011/7, bude předkládající soud moci uplatnit vnitrostátní ustanovení § 52 odst. 4 občanského zákoníku. Toto ustanovení bude muset vykládat v souladu s účelem sledovaným směrnicí 93/13, která je do tohoto vnitrostátního ustanovení provedena (podrobněji výše [bod] 22).
- 39 Slovenská republika zavedla vnitrostátní ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 586/2003 Z. z., kterým uložila advokátovi povinnost, aby v průběhu poskytování právních služeb informoval klienta, který je spotřebitelem právních služeb, o výši odměny za úkon právních služeb ještě před zahájením tohoto úkonu, jinak mu odměna nepřísluší. Předkládající soud toto ustanovení vnímá tak, že Slovenská republika v otázce odměn advokátů za právní služby, i když jde o oblast, která nespadá do působnosti této směrnice, zavedla uplatňování pojmu „spotřebitel“.

- 40 Podle dvanáctého bodu odůvodnění směrnice 93/13 tato směrnice provádí pouze částečnou a minimální harmonizaci vnitrostátních právních předpisů týkajících se zneužívajících ujednání s tím, že ponechává členským státům možnost, aby s náležitým ohledem na Smlouvu o fungování EU zajistily spotřebitelům vyšší úroveň ochrany prostřednictvím přísnějších vnitrostátních ustanovení, než jsou ustanovení této směrnice. Podle článku 8 uvedené směrnice mimoto členské státy mohou přijmout nebo ponechat v platnosti přísnější ustanovení slučitelná s touto Smlouvou v oblasti působnosti směrnice, aby zajistily vyšší stupeň ochrany spotřebitele (rozsudek ze dne 13. října 2022, FV, C-405/21, EU:C:2022:793, bod 30 a citovaná judikatura).
- 41 Členské státy mohou použít ustanovení této směrnice na situace, které nespadají do rozsahu její působnosti, pokud je to slučitelné s cíli sledovanými touto směrnicí a se Smlouvami (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2021, DP a SG, C-243/20, EU:C:2021:1045, bod 55).
- 42 Podle čl. 169 odst. 4 SFEU mohou členské státy zachovávat nebo zavádět přísnější opatření na ochranu spotřebitelů za podmínky, že jsou slučitelná se Smlouvami (rozsudek ze dne 2. dubna 2020, Condominio di Milano, via Meda, C-329/19, EU:C:2020:263, bod 32).
- 43 Soudní dvůr přitom rozhodl, že pojem „spotřebitel“ ve smyslu čl. 2 písm. b) směrnice 93/13 má „objektivní povahu“ a musí být posuzován z hlediska funkčního kritéria, spočívajícího v posouzení, zda smluvní vztah v projednávaném případě spadá do rámce činností, které nemají podnikatelskou povahu (usnesení ze dne 19. listopadu 2015, Tarcău, C-74/15, EU:C:2015:772, bod 27).
- 44 Předkládajícímu soudu je známo, že Soudní dvůr v rozhodnutí ve věci Johann Gruber uvedl, že je věcí vnitrostátního soudu rozhodnout, zda dotčená smlouva byla uzavřena v rozsahu nikoliv zanedbatelném k uspokojení potřeb týkajících se podnikatelské činnosti dotyčné osoby, nebo zda naopak podnikatelský účel měl pouze nepatrnou úlohu. Rovněž uvedl, že osoba, která uzavřela smlouvu týkající se zboží určeného zčásti k účelu podnikatelskému a zčásti k účelu, jež se netýká její podnikatelské činnosti, nemá právo dovolávat se z toho plynoucího prospěchu (rozsudek ze dne 20. ledna 2005, Johann Gruber, C-464/01, EU:C:2005:32, bod 54).
- 45 To vede předkládající soud v kontextu okolností dané věci ke kladné odpovědi na druhou otázku. Pochybnosti předkládajícího soudu však – podobně jako v případě první otázky – spočívají v tom, že podnikat v daném případě měla společnost, která byla teprve [omissis] v procesu zakládání. Podnikání tedy *sensu stricto* měl vykonávat jiný subjekt, než je žalovaný. Předkládající soud proto neví, zda má uplatnit závěry plynoucí z věci Johann Gruber, či nikoliv.
- 46 V případě kladné odpovědi na druhou otázku by předkládající soud na danou věc uplatnil ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 586/2003 Z. z. ve spojení s § 52 odst. 4 občanského zákoníku ve smyslu takovéto kladné odpovědi na druhou otázku

a žalovaného by považoval za spotřebitele. Současně by podle vnitrostátního § 369c odst. 2 obchodního zákoníku jako spotřebitel nebyl povinen uhradit žalobkyni paušální náhradu nákladů spojených s uplatněním pohledávky.

IV. Závěr

- 47 Ze všech výše uvedených důvodů dospěl předkládající soud k závěru, že v projednávané věci je třeba požádat Soudní dvůr o odpověď na předběžné otázky. Proto postupem podle § 162 odst. 1 písm. c) Civilního sporového poriadku (občanský soudní řád) a článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie přerušil řízení a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku. [omissis]

[omissis]

[procesní náležitosti, jména] [omissis]

PRACOVNÍ DOKUMENT